

Sygnatura akt III C 137/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

Protokolantka: sekretarz sądowy Anna Ziemniewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2020 r.

w S. na rozprawie

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. O.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 735,79 (siedmiuset trzydziestu pięciu złotych siedemdziesięciu dziewięciu groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2019r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego M. O. koszty postępowania w kwocie 917 (dziewięciuset siedemnastu) złotych.

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt III C 137/20

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

17 grudnia 2019r. powód – C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł pozew przeciwko M. O. o zapłatę kwoty 3.579,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że roszczenie powoda wynika z łączącej pozwanego z P4 sp. z o.o. umowy, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na podstawie tej umowy pozwany zobowiązany był do uiszczania na rzecz dostawcy usług opłat abonamentowych w zamian za świadczone usługi telekomunikacyjne. Pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz pierwotnego wierzyciela, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary z art. 57 ust. 6 ustawy prawo telekomunikacyjne. Dalej powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 17 maja 2017 r. wierzyciel pierwotny przelał wierzytelność wobec pozwanego na D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny

Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., który następnie, na podstawie umowy z 29 września 2017 r., przelał tę wierzytelność na powoda.

Na dochodzoną kwotę składają się:

774,85 zł – zobowiązania z umowy,

2.258,11 zł – nota obciążeniowa wystawiona za niewywiązywanie się z postanowień umowy,

546,18 – skapitalizowane odsetki.

24 grudnia 2019r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w S. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt I Nc 2986/19).

29 stycznia 2020r. pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał zawarciu umowy z pierwotnym wierzycielem. Wskazała przy tym, że wywiązał się z tej umowy. Pozwany zarzucił, że nie posiada wobec wierzyciela pierwotnego jakichkolwiek należności, a przy ustaleniu, że takowe jednak istnieją, że powód nie wykazał skutecznego nabycia tych wierzytelności, a z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Pismem procesowym z dnia 18 maja 2020r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 735,79 zł, tj. 663,14 zł należności głównej i 72,38 zł odsetek i wskazał, że swoje roszczenie wywodzi z umów o numerach: (...). Dalej wskazał, że pozwany nie opłacił faktur z tytułu opłat abonamentowych:

- (...) na 169,80 zł z terminem płatności 12 września 2016 r.,
- (...) na 174,89 zł z terminem płatności 11 października 2016 r.,
- (...) na 147,28 zł z terminem płatności 10 listopada 2016 r.,
- (...) na 141,44 zł z terminem płatności 12 grudnia 2016 r.,
- (...) na 141,44 zł z terminem płatności 10 lutego 2017 r.,

oraz z tytułu not księgowych, wystawionych z tytułu zwrotu ulgi z art. 57 Prawa telekomunikacyjnego:

- (...) – na kwotę 1.548,19 zł z terminem płatności 18 lutego 2017 r.,
- (...) – na kwotę 709,92 zł z terminem płatności 18 lutego 2017 r.,

gdyż wierzyciel pierwotny skorzystał z uprawnienia i wypowiedział ww. umowy i wystawił ww. noty.

Powód wskazał, że cofnięcie pozwu dotyczy faktur z 2016r. i aktualne żądanie pozwu obejmuje fakturę (...) oraz noty księgowe (...)

i (...), a także skapitalizowane odsetki od tych kwot w wysokości 473,80 zł wyliczone za okres od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – odpowiednio 28,18 zł, 305,52 zł, 140,10 zł.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Stan faktyczny.

19 grudnia 2015r. M. O. zawarł z P4 spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – telefonicznych i internetowych. Zgodnie z pierwszą z umów wysokość abonamentu wynosiła

36,90 zł, a wysokość przyznanej ulgi 3.284 zł. Zgodnie z drugą z umów wysokość abonamentu była zależna od ilości kart SIM i wynosiła 135,29 zł od 1 do 3 kart SIM oraz po 24,59 zł za każdą kolejną kartę SIM, a wysokość przyznanej ulgi 1.587 zł. Integralną częścią ww. umów były: cennik oraz regulamin świadczenia usług. Umowy zostały zawarte na 24 miesiące każda.

Usługodawca z tytułu świadczonych usług wystawiał faktury VAT, między innymi fakturę (...) na kwotę 141,44 zł.

Ponadto w dniu 4 lutego 2017 r. usługodawca wystawił notę obciążeniową obciążając abonenta kwotą 1.548,19 zł, z terminem płatności 18 lutego 2017 r., nr dokumentu (...) – tytułem opłaty za przedterminowe rozwiązanie umowy oraz notę obciążeniową obciążając abonenta kwotą 709,92 zł, z terminem płatności 18 lutego 2017r., nr dokumentu (...) – tytułem opłaty za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Dowód: umowy – k. 48-56,

faktury – k. 58-72,

noty obciążeniowe – k. 73-74.

19 maja 2017r. P4 sp. z o.o. w W., reprezentowana przez należycie umocowanych M. W. i B. D., jako zbywca, zawarła z D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., jako nabywcą, reprezentowanym przez należycie umocowanych M. K. i M. G. umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z umową zbywca sprzedał nabywcy wierzytelności wymienione w załączniku numer 1 do tej umowy.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 75-77.

29 września 2017r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., jako zbywca, reprezentowany przez należycie umocowanych K. M. i M. K., zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W., jak nabywcą, umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z umową zbywca sprzedał nabywcy wierzytelności wymienione w załączniku numer 1 do umowy sporządzonym w formie papierowej. Załącznik ten miał zawierać między innymi następujące dane: liczba porządkowa, oznaczenie dłużnika: imię i nazwisko, ID klienta, konto (...), adres zamieszkania, PESEL, numeru umowy, data zawarcia umowy, data wymagalności roszczenia, wartość wierzytelności, data wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia. Załącznik numer 2 w formie elektronicznej miał zawierać tożsame dane jako załącznik numer 1.

19 października 2017r. strony zawarły porozumienie do powyższej umowy dokonując przekazania załączników zawierających wykaz przenoszonych wierzytelności.

W wydruku, mającym stanowić wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 r., figuruje dane M. O. – imię nazwisko, numer PESEL i adres zamieszkania, do których ujęte zostały następujące dokumenty:

- (...)
- (...)
- (...)
- (...)
- (...)
- (...)

- (...)

- (...)

wraz z datami wystawienia oraz terminami płatności, bez kwot, na które miały opiewać te dokumenty.

Dowód: wyciąg z (...) w W. – k. 12,

pełnomocnictwo – k. 13,

wydruk z RKS (...) S.A. w W. – k. 15-17,

umowa przelewu wierzytelności – k. 14-14v,

porozumienie do umowy – k. 79-80,

wydruk – k. 8.

W dniu 13 grudnia 2017r. C. 2 (...) w W. sporządził zaadresowane do M. O. zawiadomienie o cesji oraz wezwanie do zapłaty kwoty

3.835,46 zł, tytułem zobowiązań pieniężnych nabytych od P4 sp. z o.o.

Dowód: zawiadomienie o cesji – k. 6-7.

10 grudnia 2019 r. C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych

w którym oświadczył, że na podstawie umów cesji z 19 maja 2017r. i 29 września 2017r. posiada wierzytelność wobec M. O. na łączną kwotę 3.579,14 zł, w tym:

- 774,85 zł – kapitał,

- 2.258,11 zł – koszty,

- 546,18 – odsetki.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 5.

Rozważania.

Powództwo C. 2 (...) w W. przeciwko M. O. okazało się nieuzasadnione.

Powód wywodził żądanie z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych

z 19 grudnia 2015r. , które pozwany zawarł z P4 sp. z o.o. w W. – operatorem, poprzednikiem prawnym powoda, a także z umowy sprzedaży wierzytelności z 17 maja 2017r. zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem – operatorem, a nabywcą wierzytelności, oraz umowy sprzedaży wierzytelności z 29 września 2017r. zawartej pomiędzy nabywcą wierzytelności, a powodem w niniejszej sprawie.

Na podstawie umów świadczenie usług telekomunikacyjnych poprzednik prawny powoda zobowiązał się do zapewnienia pozwanemu dostępu do sieci telefonicznej i internetowej, pozwany zaś do uiszczania abonamentu. Wierzytelność wynikająca z tych umów miała zostać przeniesiona na powoda na mocy dwóch umów sprzedaży wierzytelności.

Podstawę prawną żądania powoda oprócz wyżej wymienionych umów stanowiły

art. 56 ust. 1 i 2 oraz 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2004 roku. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 roku Nr 171, poz. 1800 ze zm.) oraz art. 509 k.c.

Art. 56 ust. 1 i 2 ww. ustawy stanowi, że świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług. Art. 57 ust. 6 ww. ustawy stanowi, że w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe.

Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut niewykazania istnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej powoda i przedawnienia roszczenia.

W zakresie zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy, że okazał się on skuteczny i powód w zakresie części przedawnionego roszczenia (obejmującego należności z 2016r.) cofnął pozew. Zgodnie z art. 203 §1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Stosownie do treści art. 355 §1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Strona powodowa złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu, na które nie była wymagana zgoda pozwanego, albowiem powód cofnął pozew przed rozpoczęciem rozprawy. Jednocześnie Sąd badając dopuszczalność cofnięcia pozwu zgodnie z dyspozycją art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrywał się istnienia okoliczności, które wskazywałyby, że cofnięcie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani też aby zmierzało ono do obejścia przepisów prawa. Tym samym uznać należało, iż powód skutecznie cofnął pozew w części co do kwoty 735,79 zł. Kwota ta obejmowała żądanie wynikające z faktur:

- (...) na 169,80 zł z terminem płatności 12 września 2016 r.,
- (...) na 174,89 zł z terminem płatności 11 października 2016 r.,
- (...) na 147,28 zł z terminem płatności 10 listopada 2016 r.,
- (...) na 141,44 zł z terminem płatności 12 grudnia 2016 r.,

łącznie 633,41 zł oraz 72,38 zł skapitalizowanych odsetek od ww. kwot od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Żądanie pozwu powód podtrzymała w zakresie pozostałej kwoty należności głównej oraz odsetek, tj. co do należności wynikających z faktury:

- (...) na 141,44 zł z terminem płatności 10 lutego 2017 r.,

oraz z tytułu not księgowych:

- (...) – na kwotę 1.548,19 zł z terminem płatności 18 lutego 2017 r.,

- (...) – na kwotę 709,92 zł z terminem płatności 18 lutego 2017 r.,

a także skapitalizowanych odsetki od tych kwot w wysokości 473,80 zł wyliczonych za okres od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – odpowiednio 28,18 zł, 305,52 zł, 140,10 zł. W zakresie podtrzymanego żądania pozwu skuteczne okazały się pozostałe zarzuty pozwanego.

W ocenie Sądu powód wykazał zawarcie przez pozwanego umów usług telekomunikacyjnych. Nie podołał jednak ciężarowi dowodu w zakresie wykazania żądania pozwu co do wysokości, a także nie wykazał, aby skutecznie nabył ww. wierzytelności, zatem ab przysługiwała mu legitymacja do wystąpienia z żądaniem.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób ustalić na jakiej podstawie poprzednik prawny powoda obciążył pozwanego należnościami ujętymi w dokumentach rozliczeniowych. Żadna z wysokości opłat abonamentowych wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie odpowiada fakturze Vat na kwotę 141,44 zł. Faktury tej w istocie nie sposób nawet powiązać w sposób niebudzący wątpliwości z którakolwiek z umów. Powód nie przedstawił również cennika usług, który mógłby wyjaśnić sprzeczność pomiędzy ww. kwotami.

Analogicznie przedstawia się kwestia wysokości przyznanej ulgi, której zwrotu żądał powód. Powód nie tylko nie wskazał podstawy obciążanie pozwanego żądaniem zwrotu tej ulgi, ale nie wykazała również, by przesłanki żądania tego zwrotu faktycznie się zaktualizowały. Materiał dowodowy sprawy nie pozwala ustalić, aby umowy telekomunikacyjne zostały wypowiedziane pozwanemu z jego winy i w jakiej dacie. Uniemożliwia to weryfikację zasadności żądania zwrotu przyznanej ulgi tak co do zasady, jak i co do wysokości. Powód nie przedstawił również regulaminu, który mógłby ustalić zasadność obciążane pozwanego zwrotem przyznanych ulg.

Podsumowując, wobec złożenia niekompletnej, pozbawionych kluczowych postanowień, umowy brak jest podstaw do przyjęcia, że obciążające pozwanego kwoty zostały naliczone zgodnie z postanowieniami umowy, regulaminu i cennika. Przedłożone wewnętrzne dokumenty księgowe (rozliczenia – faktury i noty księgowe) jedynie uprawdopodobniają twierdzenia powoda, a kausalność zobowiązań wymaga od wierzyciela nie tylko uprawdopodobnienia faktu istnienia wierzytelności, lecz i jej udowodnienia (poroku wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 lutego 2000 roku, sygn. akt I ACa 50/00, Legalis 54778). Dokumenty te winne zostać poparte dokumentami źródłowymi, w tym także dotyczącymi zaistnienia przesłanek do wypowiedzenia umowy i skutecznego jej wypowiedzenia. Powód zaproponował jedynie okrojony i niepełny materiał dowodowy, który nie pozwalał na poczynienie ustaleń zgodnych z twierdzeniami pozwu.

Sąd zwraca również uwagę, że fakt sprzedaży wierzytelności nie może stawiać nabywcy wierzytelności w pozycji korzystniejszej niż posiadał dotychczasowy wierzyciel. Fakt zawarcia umowy cesji nie implikuje istnienia wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu. Nie może być bowiem tak, że okoliczność zawarcia umowy cesji zwalnia powoda z obowiązku dowiedzenia istnienia źródła roszczenia, jego ukształtowania co do wysokości, wymagalności i stawia go w sytuacji bardziej korzystnej niż znajdowałby się pierwotny wierzyciel. Nie sposób również ustalić faktu istnienia wierzytelności jedynie w oparciu

o dokument oznaczony jako załącznik do umowy cesji. Stanowi on dokument prywatny i dowodzi jedynie tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie o treści ujętej

w tym dokumencie. Jest to dowód, że na rachunku poprzednika prawnego powoda odnotowana była określona wierzytelność, nie zaś, że wierzytelność ta istnieje co do zasady jak i wysokości. Strona powodowa, jako inicjująca proces, ma zasadniczy wpływ na określenie zakresu kognicji sądu, przedstawiając okoliczności faktyczne, na których opiera swoje roszczenia, a także dowody na ich poparcie. Jeżeli strona ta dopuszcza się zaniedbań w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej oferując np. niepełny materiał dowodowy, musi liczyć się z tym, że jej roszczenie nie zostanie uwzględnione, szczególnie, gdy jest to podmiot którego działalność skupia się na skupowaniu i dochodzeniu wierzytelności i jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Umowa cesji wraz z załącznikiem potwierdzają sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności, co miało miejsce w niniejsze sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego

z 13 czerwca 2013 roku, sygn. akt V CSK 329/12, Legalis 753911, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15 października 2015 roku, sygn. akt I ACa 492/15, Legalis 1359131).

Wskazać również należy, że w procesie w charakterze stron mogą występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu Uchwały z 12 grudnia 2012 r. (sygn. akt III CZP 83/12, Legalis 549473) legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa nie zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa.

W niniejszej sprawie przelew wierzytelności miał charakter kaskadowy. Powód zobowiązany był wykazać skuteczność zawarcia umowy cesji z 17 maja 2017 r. i 29 września 2017 r., tj. że doszło do zawarcia ważnej umowy, na podstawie której przeniesione zostały konkretne wierzytelności.

W ocenie Sądu powód wykazał skuteczne zawarcia umowy z 17 maja 2017r. pomiędzy P4 sp. z o.o. w W., a (...) w W., przy czym nie wykazał, czy i jakie wierzytelności zostały przeniesione na rzecz nabywcy, albowiem załącznik nr 1 do umowy z 19 maja 2017 r., który zawierał wykaz przenoszonych wierzytelności – karta 78 – jest nieczytelny.

W zakresie natomiast umowy z 29 września 2017 r. powód nie wykazał skuteczności zawarcia tej umowy, ani też nie wykazał, czy i jakie wierzytelności zostały przeniesione na rzecz nabywcy. Powód nie wykazał bowiem należytego umocowania osób reprezentujących cesjonariusza. Pełnomocnictwo z 7 listopada 2017r. C. 2 (...) w W., reprezentowanego przez Saturn Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych spółkę akcyjną w W., dla (...) S.A. w W. (karta 11) zostało udzielone przez osoby, których dane są nieczytelne. W konsekwencji nie sposób ustalić, czy osoby te były należyście umocowane do reprezentowania Towarzystwa na podstawie KRS Saturn Towarzystwa Funduszu Inwestycyjnych – KRS k. 18-19 (89-91). W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu drugiej umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja stron, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż druga umowa cesji wierzytelności, została zawarta przez osoby nieuprawnione. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie nabył skutecznie jakiegokolwiek wierzytelności wobec pozwanego na podstawie tej umowy. Powód nie może dochodzić wierzytelności, której skutecznie nie nabył.

Po drugie w cenie sądu ponownie brak jest dowodów pozwalających w wystarczającym stopniu ustalić jakie faktycznie wierzytelności miały zostać przeniesione przy umowie z 29 września 2017 r. Wyciąg z załącznika nr 2 do cesji z 29 września 2017r. stanowi niepodpisany wydruk komputerowy, który w ocenie Sądu jest niewystarczającym dowodem do wykazania przenoszonych wierzytelności. Ponadto wyciąg nie odpowiada danym, które miałyby zawierać wg. §1 pkt 3 i 4 umowy. Z kolei wyciąg z załącznika nr 1 do cesji z 29 września 2017 r. – k. 81-złożony przy piśmie z 18 maja 2020r. jest nieczytelny. Zaznaczyć należy, że przedmiotem cesji mogą być wszelkie wierzytelności, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu, albo właściwości zobowiązania. Jeżeli rodzaj wierzytelności te warunki spełnia, to skuteczność cesji jest uzależniona

od dostatecznego oznaczenia i zindywidualizowania. W umowie cesji powinien być zatem wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność, przy czym chodzi głównie o oznaczenie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Do skuteczności zawarcia umowy przelewu koniecznym jest stypizowanie wierzytelności poprzez jej indywidualne oznaczenie, odróżniające ją od innych wierzytelności. Polega to na wskazaniu wierzyciela, dłużnika, stosunku zobowiązaniowego,

z którego wynika i przedmiotu świadczenia dłużnika objętego cesją wierzytelności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2018 r., sygn.. akt VII Aga 1510/18, Legalis 1874671, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 marca 2015r., sygn. akt V ACz 286/15, Legalis 1213497). Przedłożone przez powoda załączniki powyższych warunków nie spełniają. Obydwa z załączników nie zawierają podpisów,

a jedynie nieczytelne parafki, nie sposób ustalić zatem, aby załączniki te, mające stanowić integralną część umowy (każdej z umów cesji), zostały podpisane przez osoby stawiające do umowy w imieniu cedentów i cesjonariuszy. Co prawda wskazane w nich zostało,

że przenoszona jest wierzytelność wobec M. O., jednakże jest to okoliczność nie wystarczająca. Z samego faktu posiadania jakichś danych dotyczących pozwanego nie może wyprowadzić wniosku, że powódce przysługuje wobec pozwanego jakieś roszczenie.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt 3 wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w przepisie art. 98 §1 k.p.c., który stanowi,

że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i przepisem art. 108 §1 k.p.c. , zgodnie z którym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony(art. 98 §3 k.p.c.).

W tym zakresie pozwany wydatkował łącznie 900 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego (§2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 poz. 1804 z późn. zm.),

17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część

IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.).

Pozwany wygrał proces w całości, albowiem powództwo zostało oddalone,

zaś w zakresie, w jakim zostało umorzone, powoda należy uznać za stronę przegrywającą spór.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Grażyna Sienicka

ZARZĄDZENIE

S., dnia 3 sierpnia 2020r.

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.
3. Opublikować orzeczenie w Portalu Orzeczeń. Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie
4. Wykonać zarządzenie w terminie 7 dni.
5. Przedłożyć akta z pismem lub za 21 dni.

Sędzia Grażyna Sienicka